

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobců: a) L. U., nar., ev. č. ..
b) nezl. A. A., nar., ev. č.....
oba st. přísl., t. č. bytem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2017, č. j. OAM-260/ZA-ZA11-K01-2017,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobci se domáhali zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zák.č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Žaloba

2. Žalobci uváděli, že v průběhu správního řízení byli zkráceni na svých právech, protože žalovaný porušil § 3 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu odpovídajícím okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), dále porušil § 68 odst. 3 správního řádu, protože jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a porušil také § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, která neměla být aplikována, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, když žalobkyně v poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla nové skutečnosti.
3. Žalobci mají za to, že v posuzované věci nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žádost neměla být posouzena jako nepřípustná. Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci uvádí naprosto stejné důvody odchodu z vlasti a neochotu se do K. r. opětovně vrátit, jak je uváděli v průběhu správního řízení o jejich předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobci s tímto nesouhlasí a odmítli rovněž tvrzení, že nesdělili nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by mohly být relevantní z hlediska posouzení přijatelnosti jejich opakované žádosti. V údajích k podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uváděla, že nezletilý syn musí brát léky a kapky do uší a má potíže s dýcháním. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze stručně konstatoval, že žalobci uvádí naprosto stejný motiv žádosti o mezinárodní ochranu, bez toho, že by se s výše uvedeným tvrzením žalobkyně v údajích k podané žádosti jakkoliv vypořádal, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
4. Výše uvedené tvrzení bylo třeba považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a zákon o azylu, která vypovídá o tom, že syn žalobkyně potřebuje kvalitnější zdravotní péči, než jaké by se mu dostalo v K. r. O kvalitě veřejné zdravotní péče se zmínilo Ministerstvo zahraničních věcí (dále též jako „MZV“): *„Kvalita veřejné zdravotní péče v K. je ve srovnání se standardem v ČR na poměrně nízké úrovni. Na kosovském zdravotnictví se negativně*

projevuje odchod kvalifikovaného personálu do zahraničí a nedostatek lékařského vybavení. Ve venkovských oblastech je dostupnost rychlé lékařské pomoci omezená. Pouze ve větších městech a v turistických oblastech fungují zdravotní střediska, která většinou nejsou dostatečně vybavena lékařskou technikou a zdravotnickým materiálem“.

5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl k důvodům žalobců k odchodu z vlasti, že i v nové žádosti jde o naprosto stejné důvody, tj. přání být společně s partnerem a otcem nezletilého syna a špatné podmínky k životu v K. r. Dále žalovaný uvedl: *„Ani ekonomická nouze v zemi původu, zničená a nefungující infrastruktura či obecně špatná konkrétní životní situace žadatele, ve které se před svým odchodem ze země původu ocitl, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázaná, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň dotyčné osoby byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině; zde by pak podle okolností případu přicházelo v úvahu naplnění podmínek pro udělení azylu. Nic takového však v případě jmenované zjištěno nebylo a ani žadatelka takové skutečnosti neuvedla. Navíc K. r. považuje ČR za bezpečnou zemi původu“.*
6. Na základě výše uvedeného uzavírají, že v jejich případě nebyly dány podmínky pro zastavení řízení, protože jejich opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřijatelná, neboť zde existují nové skutečnosti, které nebyly předmětem posuzování u jejich dřívější žádosti o mezinárodní ochranu. Proto soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl obdobné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí. Na toto rozhodnutí a obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany odkázal. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobci již byli v minulosti účastníky řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zhodnocením a porovnáním důvodů uváděných žalobci v žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný dospěl k závěru, že v současné žádosti nebyly uvedeny žádné nové důvody. Nebyly tak shledány důvody pro opakované posuzování žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, neboť neuvedli žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejich odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Jelikož nebyly uváděny žádné nové skutečnosti ani zjištění, byly naplněny podmínky uvedené v § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o podané žádosti bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný závěrem soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci

řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

9. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Krajský soud nejprve k obsahu žaloby konstatuje, že žalobkyně namítala porušení § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ve zcela obecné rovině bez bližší specifikace porušení těchto předpisů konkrétními skutkovými okolnostmi. Za tohoto stavu se soud nemohl blíže zabývat eventuálním porušením citovaných právních předpisů a po přezkoumání napadeného rozhodnutí, včetně obsahu správního spisu, může jen konstatovat, že k namítanému porušení citovaných právních předpisů v této věci nedošlo. Žalovaný zjistil skutečný stav věci v rozsahu, který odpovídal konkrétním okolnostem daného případu a o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rovněž napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, jeho důvody vychází z podkladů zdokumentovaných ve správním spise a je zcela v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
11. Jedinou konkrétní žalobní námitkou je tvrzení žalobců, že ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu nemělo být aplikováno, když nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, protože žalobci uvedli v poslední žádosti nové skutečnosti. Nové skutečnosti nebyly předmětem posuzování v rámci řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se o tvrzení žalobců, že nezletilý syn (žalobce b)) musí brát léky a kapky do uší a má potíže s dýcháním. Uvedené tvrzení měl žalovaný považovat za novou skutečnost dle § 11a zákona o azylu, protože vypovídá o tom, že nezletilý syn potřebuje kvalitnější zdravotní péči, než jaké by se mu dostalo v K. r. Žalovaný se podle žalobců s tímto tvrzením nevypořádal, a přesto konstatoval, že žalobci v žádosti o mezinárodní ochranu uvádí stále stejné důvody. S uvedenými závěry žalobců se krajský soud neztotožnil.
12. K uvedenému soud nejprve ze správního spisu zjistil, že žalobkyně spolu se svým nezletilým synem podali dne 3.4.2017 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. K uvedené žádosti poskytla žalobkyně dne 6.4.2017 za sebe i nezletilého syna údaje k podané žádosti, přičemž sdělila, že jsou oba státními příslušníky K. r., albánské národnosti, vyznávají islám. Žalobkyně a) nikdy nebyla členkou žádné politické organizace a nemá žádné politické přesvědčení. Oba žalobci nemají cestovní doklad, nezletilý syn jej nikdy neměl, žalobkyni byl odebrán v roce 2015 v M. Rodný list nezletilého syna nepředložila. K rodinným poměrům žalobkyně a) uvedla, že je vdaná za pana M. A., nar., státní příslušník K. r., jenž má v ČR přiznán trvalý pobyt. Oddací list žalobkyně a) nepředložila, neboť upřesnila, že oficiální sňatek před úřady neměli, proto také mají rozdílná příjmení. V zemi původu spolu žili v letech 2011 – 2013. Sama žalobkyně a) žila před odchodem z vlasti spolu se synem v obcích S. a M. Odtud vyrazila se synem v červnu roku 2016 bez víza přes neznámé státy až do ČR (dorazila dne 5.6.2016). Ve státech EU již

žalobkyně dříve pobývala, a to v roce 2015 v, kde se jí narodil její syn žalobce b) dne 16.2.2015, na přelomu let 2015 – 2016 pak v N., kam se synem odešla spolu s dalšími A. V i v N. žalobkyně se synem požádal o udělení mezinárodní ochrany a vždy obdržela negativní rozhodnutí. Z Nizozemí byla se synem poslána zpět do země původu. Když se poté dostala v roce 2016 do ČR, požádala o udělení mezinárodní ochrany jak pro svoji osobu, tak i pro nezletilého syna. Žádost byla podána dne 7.6.2016 a žalovaný vydal následně dne 24.1.2017 negativní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni a) i žalobci b). Současně svůj zdravotní stav žalobkyně vyhodnotila jako dobrý a u nezletilého syna uvedla, že má občas potíže s dýcháním, užívá léky, kapky na uši, od ledna má podle lékaře infekci v uších. Dále zdůraznila, že důvodem jejich opakované žádosti o mezinárodní ochranu je to, že chce žít se svým manželem, přitom v zemi původu ve městě M. nemá byt ani nic jiného, a proto tam nemůže se synem být. Další důvody žalobkyně a) neměla.

13. Je třeba zdůraznit, že žalobci ve správním řízení nepředložili žádné doklady osvědčující jejich totožnost a státní příslušnost, proto muselo být přijato za dostatečné čestné prohlášení obou osob ze dne 6.4.2017.
14. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost obou žalobců o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Předchozí žádost žalobců ze dne 7.6.2016 byla posouzena správním orgánem dne 24.1.2017 tak, že žalobcům nebyla udělena mezinárodní ochrana. Proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně a) nepodala jménem svým ani jménem nezletilého syna správní žalobu.
15. V situaci opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo třeba posoudit nejen důvody posledně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také provést srovnání s dřívějšími důvody a tvrzeními žadatelů v rámci předchozího správního řízení ve věci předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplývá z obsahu napadeného správního rozhodnutí, to také žalovaný učinil.
16. V průběhu správního řízení o první žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 7.6.2016 označila žalobkyně a) za důvod jejího podání skutečnost, že chce žít na území ČR se svým partnerem M. A. a rovněž zmínila špatné životní podmínky v K. Konkrétně uvedla, že jediným důvodem podané žádosti je snaha o sloučení se s partnerem, který žije na území ČR minimálně od roku 2011, k čemuž má příslušné povolení. K partnerství uvedla, že s partnerem sdílela v K. společnou domácnost od roku 2011 do roku 2013, kdy poté odjel do ČR. V roce 2011 došlo v M. k jejich sňatku, avšak nešlo o oficiální sňatek před jejich úřady. Po odjezdu partnera žila žalobkyně a) u svých rodičů. S partnerem byla v kontaktu přes mobil a internet. Návštěva ze strany partnera nebyla možná, jelikož nemohl cestovat. V roce 2014 ji však nakrátko v K. navštívil. Počátkem roku 2015 se žalobkyně a) vydala bez dokladů a ve vysokém stupni těhotenství spolu se skupinou Albánců za partnerem do ČR, avšak v důsledku neznalosti jazyka skončila nejprve v Německu, kde se narodil její syn, a posléze v N. Pak byli oba žalobci vráceni

zpět do K. Ve spojení s partnerem byla žalobkyně a) od jeho odjezdu z ČR v roce 2013 jen přes internet a telefon. Žalobci se znovu vydali na cestu z vlasti do ČR tentokrát autobusem v červnu 2016. Žalobkyně jménem svým i svého syna požádala opět o udělení mezinárodní ochrany. Opět uvedla, že situace v K. není dobrá, neměla tam vlastní bydlení. Místo bydliště ve městě M. popsala tak, že na jedné straně města jsou A., na druhé S., což se žalobkyně a) dotýká, protože S. stále vyhrožují a ve městě panuje velká nejistota.

17. V rozhodnutí o první žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany správní orgán konstatoval, že důvody pro udělení azylu jsou taxativně stanoveny v zákoně o azylu a snaha o legalizaci pobytu za účelem soužití s partnerem nebo narození dětí z takového vztahu, byť s cizincem, jenž má povolen pobyt na území ČR, nelze pod tyto azylové důvody podřadit. V rozhodnutí bylo odkazováno na instituty zákona o azylu a rovněž na judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 17.9.2003, č.j. 4 Azs 6/2003-55, podle něhož mimo jiné není uzavření sňatku (ani s občanem ČR) zákonným důvodem, na jehož podkladu by vznikl právní nárok na udělení azylu v ČR. Ohledně špatné situace v Kosovu správní orgán konstatoval, že ani ekonomická nouze v zemi původu, zničená a nefunkující infrastruktura či obecně špatná konkrétní životní situace žadatelky, ve které se před svým odchodem ze země původu ocitla, nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázaná, ledaže by ekonomická opatření mající nepříznivý dopad na životní úroveň příslušné osoby, byla skrytě namířena proti určité národnostní, rasové nebo politické skupině. Nic takového však v případě žalobkyně a) i žalobce b) zjištěno nebylo a ani žalobci takové skutečnosti neuvedli. Přitom žalovaný poukazoval na to, že Kosovskou republiku považuje ČR za bezpečnou zemi původu.
18. Žalovaný správní orgán svoji argumentaci v rámci správního řízení o první žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi jejich původu, a to co do bezpečnostní situace, tak i individuálního posouzení případu. Přitom rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany oběma účastníkům řízení. Rozhodnutí o první žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany bylo součástí správního spisu, proto bylo možné porovnat tam uváděné důvody odchodu žalobců z vlasti s důvody uváděnými v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
19. Posouzením důvodů, které žalobci uváděli v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 3.4.2017, bylo zjištěno, že žalobci uvádí naprosto shodné důvody svého odchodu ze země původu a neochoty se vrátit do K. r., a to tak, jak je uváděli v průběhu správního řízení o jejich první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Šlo právě o úsilí žalobkyně a) žít v ČR spolu se svým partnerem a obavu ze socio-ekonomických potíží v zemi původu, kde žalobkyně a) nic podle svých slov nemá, a to především bydlení.
20. Oproti původně podané žádosti žalobkyně nově ve svých tvrzeních zmínila zdravotní stav jejího syna (žalobce b)), který má podle informací údajně získaných od lékaře infekci

v uších, užívá léky a kapky do uší, okrajově také zmínila, že občas má syn problémy s dýcháním, toto však jakkoliv neupřesnila. Žalovaný se rovněž těmito tvrzeními žalobců zabýval v napadeném rozhodnutí. Bylo k tomu mimo jiné konstatováno, že na základě sdělení uváděných žalobci nebylo rozhodně možné dojít k závěru, že by zdravotní stav nezletilého (žalobce b)) byl natolik závažný, že by odůvodňoval nové posuzování situace žadatelky a jejího nezletilého syna ve vztahu k zákonu o azylu. Přitom takové skutečnosti nelze dovodit ani z obsahu správního spisu, kdy žalobkyně a) nedoložila jakoukoliv lékařskou zprávu, která by dokládala jí tvrzený zdravotní stav nezletilého syna. Současně je třeba poznamenat, že v opakovaně podané žádosti, kterou žalobkyně a) podávala jménem svým i jménem nezletilého syna, neuváděla, že by zdravotní stav dítěte byl důvodem této opakované žádosti. Za důvod opakované žádosti naopak označila její snahu žít v ČR se svým partnerem, tedy prostřednictvím opakované žádosti o mezinárodní ochranu si legalizovat svůj další pobyt (a rovněž svého nezletilého syna) v ČR.

21. S výše uvedenými závěry žalovaného ve vztahu k odkazu žalobkyně a) na zdravotní stav nezletilého syna se krajský soud ztotožnil. Nelze přisvědčit žalobkyni v tom, že by napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu nevypořádání se s námitkou zdravotních potíží nezletilého žalobce b). Že musí nezletilý syn brát léky a kapky do uší uvedla žalobkyně a) pouze okrajově, případné potíže s dýcháním již neupřesnila vůbec. Za důvody svého setrvání společně s nezletilým synem v ČR opakovaně označila jiné okolnosti, a to snahu žít se svým partnerem a ekonomické potíže ve vlasti, především nedostatek bydlení. Případné zdravotní potíže nezletilého syna jednoznačně nebyly důvodem podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto zdravotní potíže byly zmíněny pouze okrajově a nebyly jakkoliv doloženy. V tomto ohledu žalobkyně a) nevyvinula jakékoliv úsilí. U menších dětí jsou nemoci tohoto typu častější. Nemohlo jít o zdravotní problémy závažného charakteru, to ostatně žalobkyně a) ani netvrdila. Mohlo tedy jít o běžnou infekci v souvislosti s chladným počasím na konci zimy a počátku jara roku 2017. Nezletilému žalobci b) nemohlo svědčit ani časté cestování s matkou a hygienické podmínky na cestě po některých zemích v Evropě. Při takovém způsobu života není náhodou, že dítě v takto útlém věku dostane např. infekci do uší. Ve správním řízení žalobkyně a) netvrdila a ani neprokázala závažné onemocnění u žalobce b), které by nemohlo být léčeno v rámci běžné zdravotní péče, která je poskytována v K. r. (v zemi původu).
22. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá žalobní námitku, týkající se nehodnoceného zdravotního stavu žalobce b) jako nedůvodnou, protože se žalovaný těmito okolnostmi v nezbytném rozsahu zabýval, přičemž napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.
23. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobcům ani v tom, že shora uvedené skutečnosti ohledně potíží nezletilého žalobce b) lze považovat za novou skutečnost ve smyslu § 11a zákona o azylu, z čehož měla být dovozována potřeba kvalitnější zdravotní péče, než jaké by se mu dostalo v K. r. Podle krajského soudu toto nelze považovat za azylově relevantní novou

skutečnost, kterou má na mysli § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobkyně a) nedoložila žádnými lékařskými zprávami závažnost těchto zdravotních obtíží. Je otázkou, nakolik svým přístupem k životu a neustálým cestováním s nezletilým synem zavinila žalobkyně a) infekci v uších u žalobce b). Možná i účelově tvrzené zdravotní obtíže (nebyly jakkoliv doloženy), spíše svědčí o běžném onemocnění malých dětí v souvislosti s chladným počasím a cestováním. Žalobci b) budou postačovat pouze kapky do uší, popř. doprovodné léky, aby se z infekce vyléčil. Zřejmě jde o aktuální prochlazení a žalobce b) nepotřebuje rychlou lékařskou pomoc, o jejíž nedostatečnosti ve venkovských oblastech K. r. se zmínil text Ministerstva zahraničních věcí, jehož pasáž žalobkyně v žalobě vytrhla z celkového kontextu zprávy. Je také zřejmé, že infekci v uších si žalobce b) nepřivodil v K. r., nýbrž v průběhu pobytu v ČR. Výše uvedené tedy nemá spojitost s azylovými důvody (např. pronásledováním apod.) v K. r.

24. Žalobci uváděné skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jejich původu, důvodů jejich odchodu z vlasti a ani žalobkyně a) prezentovaných problémů, které by v zemi původu měla mít a ani důvodů, pro které by žalobci měli mít jakékoliv obavy v případě jejich návratu do země původu, tím méně pak toho, že by žalobci mohli být ve vlasti vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
25. Žalovaný při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi žalobkyně a), obsahu spisového materiálu k předchozí uplatněné žádosti o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v K. r. Konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017, Výroční zprávy Amnesty International 2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi a Hodnocení Kosova jako bezpečné země původu. Uvedené podklady byly součástí správního spisu k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
26. Žalobkyni a) byla ve správním řízení dne 7.4.2017 dána možnost se seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí nebo vyjádřit námitky proti zdrojům informací a proti způsobu jejich získání. Žalobkyně a) této možnosti nevyužila, proti podkladům neuplatnila žádné námitky a nenavrhovala žádné další podklady pro jejich získání ve věci.
27. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti, a to zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

28. S ohledem na výše provedený výklad dospěl krajský soud ve shodě s žalovaným k závěru, že v žalobkyni a) uváděných důvodech nebylo možno shledat důvody pro opakování posuzování žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany. V uváděných důvodech nebylo možno shledat takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobců z vlasti a rovněž obav z návratu do vlasti. Jelikož žalobci neuvedli žádné nové skutečnosti či zjištění, byly tudíž naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (žádost nepřipustná) a řízení o takové žádosti bylo po právu zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
29. Pro úplnost krajský soud poukazuje na argumentaci Nejvyššího správního soud v jeho rozsudku ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, podle něhož *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkového doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5.11.2008, č.j. 9 Azs 14/2008-57, dle kterého: byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera“.*
30. Ze shora citovaného rozsudku NSS dále vyplývá argumentace, že z dikce § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek, proto, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat. Jednak je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, a jednak se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Podle citovaného rozsudku NSS je za nové skutečnosti nebo zjištění nutno považovat: *„nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. V jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože by jeho výsledek byl předem daný a takové správní řízení by nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti“.* Ve vztahu k druhé z výše uvedených podmínek (skutečnosti či zjištění, které nebyly zkoumány v předchozím řízení), NSS ve výše citovaném rozsudku uvedl, že *„je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní (jak již NSS vyslovil v rozsudku ze dne 7.12.2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86). Zatím co důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých správní orgán jeho žádost posoudí. V této souvislosti bylo v dalším rozsudku NSS ze dne 18.12.2003, č.j. 5 Azs 24/2003-42,*

uvedeno, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody ve své žádosti, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

31. NSS ve svém shora citovaném rozsudku 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, dále uvedl, že: *„nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí, než u žádosti předchozí, a dále mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“.* NSS v rozsudku dále uvedl, že: *„Stěžovatel ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v případě své předchozí žádosti, které rozšířil pouze o nijak blíže nekonkretizované tvrzení ohledně problémů s policií a dále pak o tom, že zde žije s českou přítelkyní (družkou). Podle názoru NSS však ani jedna z těchto skutečností nemůže v testu přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu obstát“.*
32. V jiném rozsudku ze dne 30.4.2015, č.j. 2 Azs 112/2014-66, NSS uvedl, že: *„Po posouzení důvodů uvedených stěžovatelem v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatel uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit. Konkrétně znovu uváděl potřebu zlegalizovat si v ČR pobyt, neboť byl z důvodu nelegálního pobytu opakovaně zadržován a bylo mu ukládáno správní vyhoštění. Žalovaný také posoudil, zda v Rusku jako zemi posledního trvalého bydliště, nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti, a žádnou takovou změnu nekonstatoval. Stěžovatel skutečnost, že v mezidobí došlo ke zhoršení jeho bezvýchodné situace, neboť byl opakovaně správně vyhoštěn, byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a následně byl umístěn do vyhošťovací vazby, uplatnil v žalobě i v kasační stížnosti s tím, že právě tento vývoj byl novou skutečností ve druhé žádosti. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že tyto „nové“ skutečnosti nejsou způsobilé vést k přezkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v zásadě souvisejí s nelegálním pobytem stěžovatele v ČR, který byl důvodem podání již jeho první žádosti. NSS dodává, že i pokud by šlo o opravdu nové skutečnosti, vůbec nejde o důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Nové skutečnosti ve smyslu azylového zákona i s ohledem na judikaturu NSS jsou takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Mezinárodní ochrana zajišťovaná prostřednictvím azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany má jasný účel a zákonem dané důvody pro její udělení. Není tedy jakýmsi trumfem, který se aktivuje bezpodmínečně i v případě, kdy jiné instituty nelze podle žadatele využít“.*
33. Rozhodnutí žalovaného obsahuje veškeré náležitosti v souladu s požadavky správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné, přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplného zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. jejich úhradu nepožadoval, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (výrok III.).
36. Nabytím právní moci tohoto meritorního rozhodnutí, jímž se soudní řízení v uvedené věci končí, odpadá rovněž žalobě přiznaný odkladný účinek, jímž byly pozastaveny účinku napadeného rozhodnutí.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
K. M.